

ΑΠΟΨΗ

Παρασκευή 10 Απριλίου 2020, 00:02

Προσφυγόπουλα και κονδύλια: Μια άλλη χαμένη ευκαιρία

Σπυρίδων Παππιάς

Διαβάζω ότι 1.600 από ένα σύνολο 5.500

ασυνόδευτων παιδιών που ζούνε στις προσφυγικές δομές των ελληνικών νησιών πρόκειται να μετεγκατασταθούν στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Πορτογαλία, την Ιρλανδία το Λουξεμβούργο, την Κροατία και τη Λιθουανία, που έσπευσαν να τα αποδεχθούν. Και διερωτώμαι: αυτό είναι το πρόβλημα ή η λύση στο πρόβλημα; Τα 5.500 ασυνόδευτα παιδιά ανάμεσα στις τόσες δεκάδες χιλιάδες προσφύγων; Αποτελεί το μέτρο αυτό ουσιαστική ανακούφιση για την Ελλάδα;

Ή, μήπως είναι μια χαμένη ευκαιρία η μη αξιοποίηση του υγιούς αυτού ανθρώπινου δυναμικού; Γιατί εντοπίζεται η αλληλεγγύη των εταίρων μας ειδικά στα παιδιά αυτά και όχι εν γένει στους πρόσφυγες χωρίς άλλες επιλεκτικές διακρίσεις; Από ευαισθησία που δε δείχνει να έχει ο τόπος μας (έμμεση μομφή); Ή, γιατί, όπως αναφέρεται στο ανακοινωθέν τύπου της 6ης Μαρτίου 2020, το ζήτησε η πρόεδρος της Επιτροπής από τον Έλληνα πρωθυπουργό, λίγο μετά την «αφ' υψηλού» επισκόπηση της κατάστασης στον Έβρο;

Ακόμη, γιατί μεταξύ των ιδιαίτερα σημαντικών μέτρων του Σχεδίου Δράσης που πρότεινε η Επιτροπή στις 4 Μαρτίου 2020 στο Συμβούλιο Υπουργών Εσωτερικών Υποθέσεων για τη διαφύλαξη των συνόρων και τη διαχείριση της εγκατάστασης των προσφύγων «εν Ελλάδι» δεν περιλαμβάνεται και το μέτρο της σταδιακής, έστω, μετεγκατάστασής τους σε άλλα Κράτη Μέλη;

Γιατί η Ευρωπαϊκή Ένωση εξακολουθεί να μεροληπτεί, ως προς αυτό, σε βάρος ενός από τα μέλη

της; Και γιατί πριν εφαρμοστεί οποιοδήποτε άλλο από τα μέτρα που προτάθηκαν, μπαίνει σε εφαρμογή μέτρο που δεν είχε καν συζητηθεί; Και πολλά άλλα γιατί, το κύριο, ωστόσο, είναι το ακόλουθο: Δε θα μπορούσε ή, καλύτερα, δε θα έπρεπε η Ελλάδα, ευθύς αμέσως, χωρίς χρονοτριβή, να αξιοποιήσει τα ενωσιακά κονδύλια και να ζητήσει ακόμη περισσότερα για μια δράση ενσωμάτωσης των παιδιών αυτών εδώ στον τόπο μας; Εδώ είναι που ισχύει το ρηθέν «χρήματα υπάρχουν».

Με τον τρόπο αυτόν θα έστελνε και ένα μήνυμα πολιτισμού, εν είδει παραδειγματισμού προς κάθε κατεύθυνση, αλλά και θα μπορούσε να επωφεληθεί από τους νέους αυτούς που στο κάτω κάτω της γραφής τους έχει ανάγκη. Το τερπνό μετά του ωφελίμου, πολιτικά, οικονομικά και ηθικά. Όσο υπάρχουν κονδύλια, καιρός υπάρχει. Είναι πρωτίστως ηθική υποχρέωση όλων μας, αλλά και προς το συμφέρον του τόπου. Μια κατανομή σε περισσότερους Δήμους και σταδιακή αποκατάσταση και ενσωμάτωση των παιδιών αυτών σε ελληνικές οικογένειες.

Και, πάντως, αν είναι κάποια να φύγουν (αλήθεια, πως θα γίνει η επιλογή;), ας μη φύγουν μόνα. Ας φύγουν με τον όρο να συνοδευτούν από ίσο ή πολλαπλάσιο αριθμό και άλλων προσφύγων.

Διαφορετικά ο συνειρμός είναι τα χρηματοπιστωτικά κριτήρια, επί τη βάση των οποίων το μεν υγιές κομμάτι Τραπεζών αφομοιώθηκε από άλλες, το δε τοξικό αφέθηκε στη διάλυση. Όσο για τα παιδιά που μένουν πίσω, θα ήταν σκληρό να καταλάβουν στην

ηλικία αυτή τί σημαίνει αυθαίρετη κρίση και να μην μπορούν να συμφιλιωθούν με την ιδέα ότι η «τύχη» δεν τα επέλεξε.

Αν δίνεται μια λύση για κάποια από τα προσφυγόπουλα, η λύση αυτή επ' ουδενί αντιμετωπίζει το προσφυγικό στο σύνολό του, αντίθετα παγιώνει μια στάση και μια κατάσταση που είναι αντι-ενωσιακές στη φιλοσοφία τους. Επιπλέον, επιτείνουντας το αίσθημα αδίκου στους μη εκλεκτούς ή άτυχους του κόσμου αυτού, δυσκολεύει ακόμη περισσότερο την όποια διαμονή και διαχείρισή τους. Αργά δεν είναι, υπάρχει πάντα καιρός...